

Ο δημιουργός της Λιλιπούπολης συναντά την ομάδα που έφερε την ανανέωση στην ελληνική όπερα στο πιο δυναμικό κέντρο τεχνών της πόλης

Το μιούζικαλ **Σιωπή, ο βασιλιάς ακούει** (1993, παραγγελία ΟΜΜΑ) παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών (Αίθουσα Δημήτρη Μητρόπουλου) τον Ιανουάριο του 1994, για δύο παραστάσεις. Τους ρόλους ερμήνευαν οι: Τίνα Μαλακατέ (Μούσα), Γιάννης Σαμσιάρης (Μουσικός) και Τάσης Χριστογιαννόπουλος (Βασιλιάς). Τη σκηνοθεσία υπέγραψε ο Θωμάς Μοσχόπουλος και την ορχήστρα ALEA III διηύθυνε ο Θόδωρος Αντωνίου.

Ο Νίκος Κυπουργός αφιερώνει το έργο στη μνήμη του John Cage (1912-1992).

Μια ολοκαίνουργια πρόταση γεμάτη φρεσκάδα, χρώμα και μελωδία έρχεται να ταραξει τα νερά στο χώρο του παιδικού μουσικού θεάτρου. Βασισμένο στο παραμύθι «Τα καινούργια ρούχα του βασιλιά», το έργο *Σιωπή, ο βασιλιάς ακούει* περπατά σε απίθανα μουσικά μονοπάτια, εμπλουτίζεται με ηλεκτρονικά μέσα και πασπαλίζεται με ζωντανή μουσική παρασύροντας μονομιάς τα παιδιά στο μοναδικό κόσμο του θεάτρου, της μουσικής και του παραμυθιού.

Η θεματολογία και η εξαιρετικά ελκυστική μουσική γραφή καθιστούν την παράσταση ιδανική εισαγωγή στον κόσμο της μουσικής τόσο για τα παιδιά όσο και για τους μεγάλους. Το έργο είναι γραμμένο με τέτοιο τρόπο ώστε οι βασικές έννοιες της μουσικής να μεταδίδονται σαν παιχνίδι.

Ο βασιλιάς της μουσικής δεν είναι ποτέ ευχαριστημένος, όποια μουσική κι αν του παρουσιάζει ο μουσικός της αυλής του. Το μουσικό από την απελπισία του έρχεται να βγάλει η Μούσα, που βρίσκει με τη σειρά της μια ευκαιρία να «Ξαναμπεί στη δουλειά» από την οποία είχε αποκοπεί μετά της «εποχές δόξης» του Μότσαρτ και του Μπαχ. Η Μούσα επιστρατεύει τις επτά νότες και εμπνέει στο μουσικό ένα υπέροχο κομμάτι. Ούτε κι αυτό, όμως, αφήνει ικανοποιημένο το βασιλιά. Η Μούσα, λοιπόν, σκέφτεται κάτι καινούργιο: εμφανίζεται στο βασιλιά μεταμφιεσμένη σε διάσημο μουσικό από το εξωτερικό, του οποίου τη μουσική, τάχα, μπορούν να την ακούσουν μόνο όσοι έχουν πραγματικό γούστο και μουσικές γνώσεις. Και, φυσικά, ούτε ο βασιλιάς ούτε η αυλή του τολμούν να παραδεχθούν ότι το «αριστούργημα» που τους παρουσιάζει η Μούσα δεν είναι στην πραγματικότητα παρά...

Μουσική:
Νίκος Κυπουργός
Κείμενο:
Θωμάς Μοσχόπουλος
Νίκος Κυπουργός

Ενορχήστρωση, μουσική διδασκαλία:
Χαράλαμπος Γωγιός
Σκηνοθεσία:
Μαριάννα Κάλμπαρη
Σκηνικό, κοστούμια:
Κωνσταντίνος Ζαμάνης
Φωτισμοί:
Νίκος Σωτηρόπουλος
Ηχητικός σχεδιασμός:
Γιώργος Πούλιος
Γιώργης Σακελλαρίου
Βίντεο:
Πάνος Βιτωράκης

Διεύθυνση παραγωγής:
Γαβριέλλα Τριανταφύλλη
Βοηθός σκηνοθέτη:
Αγγελική Μαρίνου

Χειρισμός ήχου-βίντεο:
Γιώργος Πούλιος
Γιώργης Σακελλαρίου

Μούσα:
Ιωάννα Φόρτη
Μυρτώ Μποκολίνη
Μουσικός:
Δημήτρης Δημόπουλος
Ζαφείρης Κουτελιέρης
Βασιλιάς:
Κωστής Ραφαηλίδης
Μπάμπης Αλεξανδρόπουλος

ARTéfacts ensemble:

Κλαρινέτο:
Σπύρος Τζέκος
Δημήτρης Μπακέας
Τρομπέτα:
Φάνης Βερνίκος
Ανδρέας Νικολούζος
Πιάνο:
Χρήστος Σακελλαρίδης
Μπεάτα Πίνσετιτς
Βιολοντσέλο:
Σοφία Ευκλείδου
Δημήτρης Τραυλός

Πιάνο (καθημερινές):
Δήμητρα Κακάκη

Για περισσότερες πληροφορίες και για να κλείσετε θέσεις για σχολεία και ομάδες, μπορείτε να απευθυνθείτε στην κα Μαρίνα Δημητρίου 211 4023481 & 6977 412352, marinadimitriou1@gmail.com

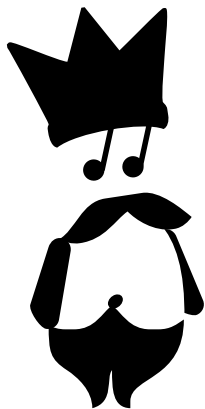
Καθημερινά παραστάσεις για σχολεία στις 11.00. Κάθε Σάββατο στις 15.30 & κάθε Κυριακή στις 11.00 & στις 15.30.

Βραδινές παραστάσεις κάθε Δευτέρα στις 21.00.

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
BIOS, Πειραιώς 84, Αθήνα
210 3425335
www.bios.gr

Ένα έργο του Νίκου Κυπουργού, μια μουσική παράσταση για παιδιά και για μεγάλους από 20 Δεκεμβρίου του 2009 ως το Μάιο του 2010 στο BIOS (Αθήνα, Πειραιώς 84)

Για τους
συντελεστές

ΟΙ ΟΠΕΡΕΣ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ

Η εταιρεία μουσικού θεάτρου «Οι όπερες των Ζητιάνων» ιδρύθηκε το 2002 από τον συνθέτη Χαράλαμπο Γωγιό, τον σκηνογράφο Κωνσταντίνο Ζαμάνη και την παραγωγό Γαβριέλλα Τριανταφύλλη, με σκοπό την παραγωγή παραστάσεων όπερας και μουσικού θεάτρου χαμηλού κόστους και σύγχρονης αισθητικής σε χώρους έξω από τους συνηθισμένους.

Μέχρι σήμερα, η εταιρεία έχει παρουσιάσει τις ακόλουθες παραγωγές: Χαράλαμπος Γωγιός: *Η Κοκκίνοσκουφίτσα και ο (καλός) λύκος* (Θέατρο Ροές, Φεβρουάριος 2005, σε συνεργασία με την Ορχήστρα των Χρωμάτων) | Τζουζέπε Βέρντι: *Τροβατόρε* (BIOS, Μάιος/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2008) | Χαράλαμπος Γωγιός: *Πληγή, όπερα σε επτά γέυματα* – Πρώτη παγκόσμια εκτέλεση (Φεστιβάλ Αθηνών, Πειραιώς 260, Ιούλιος 2008, σε συνεργασία με το dissonArt ensemble) | Ύμνος του Κράτους του Σαμποτάζ (S.O.S) – Πρώτη ελληνική εκτέλεση (BIOS, Φεστιβάλ ΟΠΑ 0.2/BIOS & Art Athina, Μάιος 2009).

www.thebeggarsoperas.gr, www.myspace.com/thebeggarsoperas

BIOS

Το πολιτιστικό κέντρο BIOS ασχολείται με την επιμέλεια και δημιουργία πολιτιστικών προγραμμάτων με σκοπό την προώθηση των σύγχρονων μορφών τέχνης, τη σχέση των τεχνών με την τεχνολογία και τα νέα μέσα, αλλά και τη διασύνδεση διαφορετικών καλλιτεχνικών πεδίων. Δίνοντας στέγη σε νέες και ανερχόμενες θεατρικές ομάδες και μουσικά σχήματα, αποτελεί πόλο έλξης για το ανήσυχο κοινό της Αθήνας, αλλά και σημείο αναφοράς για τους ξένους καλλιτέχνες.

Από το 2004, το BIOS στράφηκε και στο θέατρο για παιδιά. Σε συνεργασία με το Θέατρο Νέων (Ελλάδα) και το T.P.O. (Ιταλία), παρουσιάστηκαν για πρώτη φορά στην Ελλάδα οι ακόλουθες θεατρικές διαδραστικές-συμμετοχικές παραστάσεις βασισμένες στη χρήση πολυμέσων: *Γαπωνέζικο κήποι, Χορεύοντας με τα χρώματα, Ιταλικοί κήποι, Το ασχημόπαπο*. www.bios.gr

ARTÉFACTS ENSEMBLE

Το ARTÉfacts ensemble ιδρύθηκε το 2007 από μουσικούς ειδικευμένους στη σύγχρονη μουσική και με το κοινό όραμα να συμβάλλουν στη δημιουργία κατάλληλων προϋποθέσεων για την κατανόηση, προώθηση και άνθηση της μουσικής δημιουργίας του 20ού και 21ου αιώνα.

Κύριος στόχος του ensemble είναι η ανακάλυψη και η ερμηνεία του σύγχρονου ρεπερτορίου, προσφέροντας παράλληλα μια νέα οπτική στην παρουσίασή του, διευρύνοντας την έννοια της μουσικής συναυλίας και εξερευνώντας τις εκφραστικές δυνατότητες της σημερινής multi-media παράστασης.

Το ARTÉfacts ensemble εμφανίζεται τακτικά σε διάφορες αίθουσες στην Αθήνα (Παρνασσός, Τριανόν Film Center) αλλά και στην επαρχία με συναυλίες και εκπαιδευτικά προγράμματα (Πορτοχέλι, Κροκεές, Σκάλα Λακωνίας). Για το σύνολο έχουν συνθέσει έργα ο Κ. Σελιαμής και ο Μ. Κατσατόρε, ενώ τον Ιούλιο του 2008 συνεργάστηκε με το θίασο του Θωμά Μοσχόπουλου για την παράσταση *Βάκχος* στο Φεστιβάλ Αθηνών.

www.myspace.com/artefactensemble

Για το
πρώτο
ανέβασμα
(1994)

«Το μικρό
αλλά
θαυματοουργό
αυτό
μιούζικαλ [...] αποτελεί
διαμαντάκι
του είδους
και πολύ θα
ξαναδούμε.»

Ανδρέας Ρικάκης,
Η Καθημερινή

«Το πρώτο μεγάλο χειροκρότημα της βραδιάς ήταν για το *Σιωπή, ο βασιλιάς ακούει* [...], που χρησιμοποίησε μεν το παραμύθι με τα ρούχα του βασιλιά, αλλά την ίδια στιγμή σατίριζε τη σύγχρονη ελληνική μουσική πραγματικότητα, παρασύροντας μάλιστα σε ρόλους ηθοποιού [...], τους μουσικούς της ορχήστρας [...]. Η μουσική [...], ειλικρινής, άμεση, υπερέβαινε την υποχρέωση του απλού σχολιασμού και της συνοδείας της δράσης [...].»

Γιώργος Μονεμβασιτής, *Ελευθεροτυπία*

«Ποιος δαίμονας μας εμποδίζει να παραμελούμε τους μύθους: Να παραμελούμε τους Έλληνες δημιουργούς; Γιατί στην ευχή δεν αγαπάμε αυτό που παράγει ο τόπος; Και το πιο σημαντικό, τι μας κάνει εμάς τους κονδυλοφόρους να έχουμε προκατασκευασμένες απόψεις για καθετί; [...] Ας γράψουν οι μουσικοκριτικοί διθυράμβους. Τελικά νομίζω ότι πάλι εμείς, οι δημοσιογράφοι, φταίμε για όλα. [...] Κανονικά, θά 'πρεπε ν' απαγορεύεται δια ροπαλόου τόσο σημαντικά νέα μουσικά έργα να ανεβαίνουν για δύο

μόνο παραστάσεις. Να μην προλαβαίνουν να δημιουργήσουν το μύθο τους, να μην τα παρακολουθεί ένα μεγαλύτερο κοινό.»

Άννα Μιχαλιτσιάνου, *Ένα*

«Μόνο ενθουσιώδη σχόλια ακούμε γύρω γύρω: "Τό 'χασες; Α, δεν μπορείς να φανταστείς τι έχασες!" [...] Αλλά γιατί μόνο δύο παραστάσεις, κύριε Μίγαρε; Το παράγγειλεις το έργο, το πλήρωσες, το έστησες, δώσε μια άνεση να το χαρούν περισσότεροι.»

Μεσημβρινή

«Ο Νίκος Κυπουργός στο *Σιωπή, ο βασιλιάς ακούει* επιβεβαίωσε με μη αμφισβητούμενα επιχειρήματα τη μουσική του στόφα. Απέδειξε ότι όχι μόνο αντιλαμβάνεται σωστά τη θεατρική στιγμή όπως την πλάθει ο λόγος, αλλά και ότι γνωρίζει να την φορμάρει μουσικώς, να την επενδύει με αγωγές και μελωδίες τέτοιας υφής, που να υπογραμμίζονται η ειρωνεία, ο σαρκασμός, ακόμη και οι λυρικές στιγμές και οι συναισθηματισμοί εκείνοι που πλουμίζουν και ομορφαίνουν το έργο. [...].»

Κώστας Χαραλαμπίδης, *Νίκη*

Για τις
Όπερες των
Ζητιάνων

«Μπράβο στις Όπερες των Ζητιάνων και εύχομαι να συνεχίσουν με το ίδιο πάθος.»

Στέφανος Λαζαριδής

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ
ΚΑΙ Ο (ΚΑΛΟΣ) ΛΥΚΟΣ (2005)
«[M]ια παράσταση απόλυτα ολοκληρωμένη ερμηνευτικά, εικαστικά και μουσικά, και κυρίως... ΕΧΕΙ ΤΡΕΛΟ ΓΕΛΙΟ!»

Αθηνόραμα, οι κριτικές του κοινού

«Τη συνιστώ ανεπιφύλακτα στους φίλους του είδους, αλλά ακόμα περισσότερο σ' όσους δεν έχουν καμιά προηγούμενη επαφή με το μελόδραμα.»

Αθηνόραμα, οι κριτικές του κοινού

ΤΡΟΒΑΤΟΡΕ (2008)
«Ένας Βέρντι, μα τι Βέρντι! [...] δημοφιλή[ς] όπερα "Τροβατόρε" του Βέρντι στην πιο ζωντανή, φρέσκια, ευφορική, ελκυστική και σφριγηλή εκδοχή της.»

Μαρία Κατσουνάκη, *Η Καθημερινή*

«Όσοι, πάντως, καταφέραμε να δούμε τον "Τροβατόρε" του Βέρντι στο

"Bios" πάθαμε "κάτι":
ερωτευτήκαμε.» *Ιλιάννα Δημάδη, Αθηνόραμα*

«Τα παιδιά που έκαναν την παράσταση αυτή [...] ξέπλυναν τον "Τροβατόρε", τον καθάρισαν προσεκτικά [...] και μας τον παρέδωσαν καινούργιο και άθικτο: ένα μεγάλο λαϊκό έργο – αυτό ακριβώς που είναι.»

Γιώργος Σαρηγιάννης, *Τα Νέα*

«[H] μουσική [...] έφτανε αδιαμεσολάβητη στο αφινιδιασμένο κοινό που είχε συνηθίσει να παρακολουθεί την όπερα ως... εξωτικό είδος, που δεν το αφορούσε συναισθηματικά.»

Όλγα Μοσχοχωρίτου, *Ημερησία*

"I found myself wishing that more people could enjoy the sold-out, refreshingly different take on Verdi's much-loved masterpiece"

Katerina Voussoura, *Kathimerini*

ΠΛΗΓΗ, ΟΠΕΡΑ ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ (2008)

«Νέο αίμα στην ελληνική όπερα [...]

Τα σχόλια του κόσμου περί "φρέσκου αέρα στην όπερα" δεν είναι τυχαία.» *Ηλίας Μαγκλίνης, Η Καθημερινή*

«[M]ια παράσταση συγκλονιστική που φανέρωσε μια ολόκληρη ταλαντούχα γενιά που παρέμενε ερμητικά κρυφή στο μεγάλο κοινό.» etalon-etalon.blogspot.com

«Ένα εντυπωσιακά καλογραμμένο λιμπρέτο [...] κι ένα εξαντλητικά πλούσιο μουσικό έργο που φλέρταρε εξίσου με τη μουσική φιλολογία όσο και με την οπερατική φιλοσοφία του μεταμοντέρνου.» *Ιλιάννα Δημάδη, Αθηνόραμα*

«Ξαφνιάζει και συγκινεί, συγκινεί επειδή ξαφνιάζει. [...] μια αναπάντεχη λαλιά μοντέρνου λυρικού θεάτρου, με προσωπικό όμως στίγμα.» *Νίκος Σαραφιανός, avopolis.gr*

"[A] complex, weird work that made justice to the novel [...] a very interesting avant-garde work, quite sarcastic and cynical." parsifal79.blogspot.com